



ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK**

**JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Dvořáka a soudců JUDr. Petry Venclové, Ph.D., a Mgr. et Mgr. Jaroslava Vávry **ve věci žalobce: L.K., zastoupeného Mgr. Václavem Voříškem, advokátem**, se sídlem Černého 517/13, 182 00 Praha 8, **proti žalovanému: Krajský úřad Pardubického kraje**, se sídlem Komenského nám. 125, 532 11 Pardubice, **v řízení o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 9.5.2016, č.j. KrÚ 35304/2016/ODSH/12,**

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

**O d ů v o d n ě n í :**

Žalobce se včasnou žalobou domáhal soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Česká Třebová ze dne 15.1.2016, č. j. 20341/2015/DOP/THK/SPŘ/164-11, podle kterého se žalobce jako provozovatel vozidla tov. značky FORD FOCUS, reg. zn. XY dopustil správního deliktu podle ust. § 125f odst. 1 zák. č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, v platném znění (dále jen „zákon o silničním provozu“). Tohoto správního deliktu se žalobce dopustil tím, že nezajistil, aby při užití výše uvedeného vozidla na pozemních komunikacích byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu, konkrétně tím, že dne 12.01.2015 od blíže nezjištěné doby, nejméně však od 20:50 hodin na sídliště Lhotka, ulice Lhotka u domu čp. 196 v obci Česká Třebová, blíže neustanovený řidič výše uvedeného vozidla nerespektoval ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, když zastavil a stál s uvedeným vozidlem v zákazu stání. Za tento správní delikt byla žalobci uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Žalobce odůvodnil žalobu následujícím způsobem:

Předně namítl, že správní orgán zastavil správní řízení o přestupku, aniž „by se doopravdy pokusil prokázat, zda se žalobce přestupku dopustil, či nikoliv“. Ústní jednání bylo nařízeno pouze formálně, správní orgán nepořídil jediný důkaz pro vinu či nevinu. Správní orgán měl trvat na osobní přítomnosti žalobce, když se žalobce nedostavil k ústnímu jednání, měl být opětovně předvolán, měli být předvoláni i strážníci městské policie, úřední záznam jako důkaz sloužit nemohl. Nebylo prokázáno, že by řidič vozidla skutečně parkoval v působnosti dopravní značky B 29, to vyplývá pouze z úředního záznamu, ten nemůže být jediným důkazním prostředkem, fotografie z údajného místa spáchání jsou nekvalitní, není na nich ani dopravní značka zachycena. Navíc odkázal na svoji verzi řízení o správním deliktu, tj. že na daném místě zaparkoval sám žalobce pouze z důvodu akutních zdravotních problémů. Dále namítl, že správní delikt je již promlčen, k tomu odkázal na Metodiku k usměrnění některých správních činností obecních úřadů vydanou Ministerstvem dopravy. Dále namítl, že skutková podstata správního deliktu je v rozporu s Ústavou, ústavními principy a základními právy, zde rozsáhlým způsobem argumentoval o neústavnosti právní úpravy týkající se správního deliktu. Žalobce navrhl, aby soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na obsah žalovaného rozhodnutí, navrhl, aby žaloba byla zamítnuta.

Nejprve se krajský soud zabýval **namítaným nesplněním podmínek pro zahájení řízení po správním deliktu ve smyslu ust. § 125f odst. 4 písm. b) zákona o silničním provozu**. Podle tohoto ustanovení správní orgán projedná správní delikt provozovatele vozidla teprve tehdy, **učinil-li nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, ale nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nebo řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno**. Toto ustanovení vyjadřuje **subsidiaritu odpovědnosti za správní delikt provozovatele vozidla vůči odpovědnosti za přestupek** (srov. rozsudek NSS ze dne 16.11.2014, čj. 1As 131/2014-45). Na prvním místě je tedy odpovědnost za přestupek, což vyplývá i z ust. § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu, podle kterého správní orgán poučí provozovatele, jehož vozidlem nezjištěný řidič spáchal přestupek, o možnosti sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku. Při posuzování, zda správní orgán učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, ale nelze ztrácet ze zřetele **smysl a účel právní úpravy správního deliktu provozovatele vozidla**. Zcela jasným primárním úmyslem zákonodárce právní úpravy správního deliktu dle ust. § 125f zákona o provozu na pozemních komunikacích „*je postihnout existující a jednoznačně zjištěný protiprávní stav, který byl způsoben provozem, resp. užíváním vozidla při provozu na pozemních komunikacích*“. Podle názoru Nejvyššího správního soudu je zcela přiléhavé, pokud zákonodárce zvolil **objektivní formu povinnosti samotného provozovatele vozidla**, jenž je jako vlastník věci – nástroje spáchání protiprávnosti – z hlediska veřejného práva primárně identifikovatelnou a konkrétní osobou“ (srov. rozsudek NSS ze dne 11.12.2014, čj. 3As 7/2014-21). „Bylo by proti smyslu úpravy správního deliktu provozovatele vozidla vyžadovat po správních orgánech rozsáhlé kroky směřující k určení totožnosti přestupce, nemají-li pro takové zjištění potřebné indicie a případné označení řidiče provozovatelem vozidla k výzvě podle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu zjevně nevede, resp. nemůže vést k nalezení a usvědčení pachatele přestupku“ (srov. rozsudek NSS ze dne 22.10.2015, čj. 8As 110/2015-46). Jen v případě, pokud mají správní orgány (ať již na základě označení řidiče provozovatelem vozidla nebo na základě jiných skutkových okolností) **reálnou příležitost zjistit přestupce, tak jen v tom případě se o to musí pokusit** (srov. výše zmíněný rozsudek NSS). Takovým

případem může být například situace, kde provozovatelem vozidla byla autopůjčovna, která na základě výzvy poskytla správnímu orgánu informace o subjektu, jenž měl v době spáchání přestupku vozidlo pronajaté, a přiložila příslušnou nájemní smlouvu. V takovém případě správní orgány by měly a mohly vyvinout větší úsilí ke kontaktování označené obchodní společnosti a jejího jednatele, který dle sdělení provozovatele vozidlo osobně přebíral (srov. rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 28.8.2014, čj. 30A 92/2013-27 citovaný v rozsudku NSS ze dne 22.10.2015, čj. 8As 110/2015-46). Avšak naopak v případě, **pokud provozovatel k výzvě správního orgánu označí za řidiče osobu, kterou nelze dohledat, nebo se jí nedaří doručovat**, případně označí osobu, která odepře podání vysvětlení z důvodů podle § 60 odst. 1 věty za středníkem, zákona o přestupcích, nebo dochází-li k řetězení označených osob, je podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu §125f odst. 4 zákona o přestupcích naplněna a správní orgán o odložení či zastavení řízení o přestupku projedná správní delikt (srov. výše citovaný rozsudek NSS). Tím spíše je podmínka „*učinění nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o přestupcích naplněna a správní orgán po odložení či zastavení řízení o přestupku projedná správní delikt*“, když provozovatel vozidla ani takovou osobou neoznačí.

Jak vyplývá ze správního spisu, správní orgán I. stupně zahájil na základě oznámení přestupku Městské policie Česká Třebová řízení o přestupku, když v době zjištění přestupku nebyl zjištěn řidič zmíněného vozidla, který se uvedeného přestupku dopustil. Žalobce se sice dostavil na Městskou policii v České Třebové, kdy uvedl, že on byl řidičem zmíněného vozidla, avšak v rámci řízení o přestupku, kdy byl žalobce předvolán k ústnímu jednání, aby mohlo být spolehlivě zjištěno, zda on skutečně toto vozidlo zaparkoval, když samotné „*doznání obviněného*“ nezavazuje správní orgán povinnosti zjistit spolehlivě skutkový stav věci, tak již zvolil jinou strategii spočívající v jeho pasivitě. Jak správně uvedl správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí o správním deliktu, nemohl žalobce jako obviněného v přestupkovém řízení „*nutit k výsledku*“, když jediným nepřímým důkazem o vině byl výsledek strážníků obecní policie, kteří však žádného řidiče v okamžiku zjištění přestupkového jednání nezjistili, proto správně správní orgán I. stupně řízení o přestupku zastavil. Rozhodnutí o zastavení řízení bylo zasláno zmocněnci žalobce, odvolání proti tomuto rozhodnutí podáno nebylo, toto rozhodnutí tedy nabylo právní moci. Jestliže žalobce tedy považoval postup správního orgánu za nesprávný, kdy podle jeho názoru měl opatřovat další důkazy svědčící o vině či nevině žalovaný, tak se v tom žalobce mylí, neboť v dané věci **učinil správní orgán I. stupně nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, avšak byl to sám žalobce, který znemožnil další zjištění skutkového stavu svým vlastním výsledkem, když se ústního jednání neúčastnil a navíc ani nepodal odvolání proti rozhodnutí o zastavení řízení.** Tuto svou nečinnost může tedy „*vyčítat sám sobě*“ a nemůže přenášet nesplnění svých povinností, tj. dostavit se k ústnímu jednání a učinit svědeckou výpověď v dané věci, na správní orgán. Nejednalo se tedy o žádný laxní přístup správního orgánu, ale naopak o laxní přístup, navíc zjevně účelový a obstrukčního charakteru (jak soud dále uvede) ze strany žalobce, který znemožnil správním orgánům řádné zjištění skutkového stavu na základě své vlastní svědecké výpovědi (k čemu by byla výpověď strážníka Městské policie, když z oznámení o přestupku jednoznačně vyplývá, že pachatel přestupku, řidič zmíněného vozidla, nebyl na místě spáchání přestupku zjištěn). Jak dále vyplývá ze správního spisu, po zahájení řízení o správním deliktu byl vydán příkaz, který byl žalobci jako zjištěnému provozovateli zmíněného vozidla doručen a následně obdržel správní orgán I. stupně odpor žalobce podaný jeho zmocněncem, a to **podepsanému soudu a správním orgánům svým účelovým a obstrukčním jednáním všeobecně známým zmocněncem, společností FLEET Control, s.r.o.** Tomuto zmocněnci bylo zasláno i vyrozumění o nařízení ústního jednání a o možnosti

seznámit se s podklady rozhodnutí, avšak žalobce ani jeho zmíněný zástupce – obecný zmocněnec se k jednání nedostavili. **Až po tomto jednání (jednání se konalo dne 2.12.2015) dne 3.12.2015 obdržel správní orgán od zmíněného zástupce vyjádření, v němž tento zmocněnec žalobce uváděl zcela novou, „překvapivou“ verzi, tj. že vozidlo řídil žalobce, kterému „se udělalo nevolno, a proto zastavil vozidla na prvním vhodném místě“.** Je tedy záhadou, proč s touto verzí nepředstoupil žalobce již v přestupkovém řízení, ale uvedl ji až v řízení o správním deliktu, ve kterém se již jedná o odpovědnost za správní delikt, nikoliv o odpovědnost za přestupek.

**Žalobce v důsledku výše zmíněné účelově zvolené procesní strategie, kdy až v řízení o správním deliktu uvedl verzi o tom, že on sám řídil zmíněné vozidlo, se sám dobrovolně zbavil možnosti uplatnit svůj zmíněný „příběh“ v přestupkovém řízení, ve kterém by měl možnost zbavit se odpovědnosti za zmíněné přestupky uplatněním svých věcných námitek týkajících se zmíněných přestupků (zahrnující zejména tvrzení o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu, atd.). To však žalobce neučinil a nemůže tak správním orgánům vyčítat, že až v řízení o správním deliktu, kde již nastupuje místo odpovědnosti za přestupek řidiče motorového vozidla objektivní odpovědnost provozovatele motorového vozidla, začne tvrdit, že nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav věci, týkající se protiprávního jednání řidiče motorového vozidla v souvislosti se spácháním uvedených přestupků. Kdyby tomu tak nebylo, tak by v podstatě nebylo třeba rozlišovat mezi objektivní odpovědností provozovatele motorového vozidla a mezi odpovědností řidiče motorového vozidla za spáchaný přestupek, kdy až v řízení o zmíněném správním deliktu by se mohl provozovatel motorového vozidla prohlásit za jeho řidiče v době spáchání přestupku a dožadoval by se toho, aby jeho odpovědnost za protiprávní jednání byla posouzena zcela jinak, než je tomu v případě objektivní odpovědnosti za zmíněný správní delikt. O to se přesně žalobci, či spíše, společnosti FLEET Control a následně i právnímu zástupci v řízení o této žalobě, účelově jednalo.**

**Právě proto zcela určitě uplatnil právní zástupce žalobce v žalobě o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu, kdy vyčítá správnímu orgánu I. stupně, že přestupkové řízení bylo vedeno jen „naoko“ atd. Zcela však tato účelová strategie pomíjí skutečnost, že pokud se sám žalobce zbavil možnosti vyvinut se z odpovědnosti za spáchané přestupky v přestupkovém řízení, tak v řízení o správním deliktu nastala zcela jiná situace, kterou nelze ztotožňovat se stavem, kdy je přestupek projednáván v přestupkovém řízení. V řízení o správním deliktu se totiž žalobce může zbavit své odpovědnosti pouze tím, že by prokázal, že by jeho vozidlo před porušením povinnosti řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích bylo buď odcizeno, nebo byla odcizena jeho tabulka s přidělenou státní poznávací značkou, nebo že by podal žádost o zápis změny provozovatele vozidla v registru silničních vozidel (srov. ust. § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu).** Samozřejmě je i třeba v řízení o tomto správním deliktu vycházet z dostatečně zjištěného skutkového stavu týkajícího se přestupkového jednání, avšak nelze po správních orgánech vyžadovat, aby namísto zjištění předpokladu odpovědnosti za zmíněný správní delikt opětovně zkoumaly předpoklady odpovědnosti za zmíněný přestupek, a to dokonce v dané věci ve vztahu k žalobci jako provozovateli zmíněného motorového vozidla. Ústní jednání a další dokazování, např. ohledání na místě, by do řízení nevneslo žádné nové skutečnosti, přičemž žalobcem uvedená překvapivá verze o tom, že v době spáchání přestupků řídil vozidlo on (v obdobném případě řešeném podepsaným soudem dokonce jiný žalobce zastoupený stejným zmocněncem v řízení o správ. deliktu a poté zastoupený stejným právním zástupcem v řízení o obdobné žalobě tvrdil, že odchytil volně pobíhajícího psa) je zjevně účelová a krajskému soudu je z jeho rozhodovací činnosti (srov.

např. ve věci řešené pod sp.zn. 52A 100/2015, dále 52 A 30/2016 a řada dalších) známo, že zmocněnec žalobce společnost FLEET Control, s.r.o. tuto verzi v různé podobě používá opakovaně v obdobných řízeních o tomto správním deliktu (např. že se žalobci udělalo špatně, že zaparkoval z důvodů krvácení z nosu a snížení krevního tlaku, že odchytil volně pobíhajícího psa atd.). Proto správní orgány k tomuto tvrzení žalobce o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu správně nepřihlédly a s verzí žalobce se věcně nezabývaly. Tato verze je nevěrohodná a k ověření její verze nebylo třeba provádět žádné dokazování a nařizovat ústní jednání (krajský soud opětovně připomíná, že se jedná o objektivní odpovědnost provozovatele motorového vozidla, nikoliv zjišťování viny či nevinu přestupce). O tom, že společnost FLEET Control, s.r.o. zastupuje v obdobných věcech účelově, s obstrukčními úmysly, nemá krajský soud pochyb. Tato společnost totiž nabízí pojištění řidičů proti odpovědnosti v obdobných věcech na stránkách [www.nechcipokutu.cz](http://www.nechcipokutu.cz), kdy v případech zastupování touto společností nelze nevidět i spojení P. K., který sám vystupuje jako zmocněnec v obdobných věcech a současně i jako manažer různých projektů nabízejících řidičům **pojištění proti pokutám** (bratři J. K. a P. K. jsou již dostatečně známí svým účelovým a obstrukčním jednáním; J. K. je jednatelem zmíněné společnosti a P. K. je jejím ředitelem, jedná se i o jiné projekty, např. „Řešíme pokuty o.s.“, „Motoristická vzájemná pojišťovna“ atd., což lze identifikovat z dokladů o zaplacení soudních poplatků v obdobných věcech), kdy žalobci jsou v soudních řízeních převážně zastupováni „**nikoliv náhodou**“ **advokátem Mgr. Jaroslavem Topolem**, kterého obvykle zastupuje u soudních jednání v substituci advokát **Mgr. Václav Voříšek**, anebo ten přímo podává žaloby, či přebírá zastoupení od Mgr. Topola (jak tomu bylo v dané věci). V případě P. K. a jeho bratra J. K. jejich obstrukční, zdržovací taktika je známa i NSS (srov. např. rozsudky NSS ze dne 27.2.2014, č.j. 4As 118/2013-61, ze dne 26.1.2015, č.j. 8As 109/2014-70). K zastoupení jmenovaným advokátem soud uvádí z judikatury NSS, podle které „není náhodou“, že v obdobných věcech se stejnou procesní strategií účelového charakteru, sledující již zcela evidentně mimoprocesní cíle (srov. rozsudek NSS ze dne 4.5.2011, č.j. 1As 27/2011-81), přebírá zastoupení Mgr. Jaroslav Topol, který podal žalobu i v dané věci, od něhož přebírá zastoupení advokát Mgr. Václav Voříšek, který je nejen tomuto soudu, ale i NSS, dostatečně znám svým účelovým a obstrukčním jednáním. K advokátovi Mgr. Václavu Voříškovi srov. rozsudek NSS ze dne 27.9.2016, č.j. 1 As 101/2016-79, v němž je hodnocena snaha tohoto advokáta protahovat soudní jednání a dále srov. rozsudky NSS ze dne 27.9.2016, č.j. 1 As 101/2016-79 a zejména pak ze dne 8.6.2017, č.j. 1 As 47/2017-27, v nichž je hodnocena snaha tohoto advokáta protahovat soudní jednání a mařit je, když dle NSS jeho postup „**vykazuje znaky systematického obstrukčního jednání**“, jak je uvedeno v bodu 22 rozsudku NSS ze dne 8.6.2017, č.j. 1 As 47/2017-27. Dále v usnesení NSS č.j. Nao 169/2017-150 je jeho činnost opakovaně hodnocena tak, že maří jednání soudu, v usneseních NSS č.j. Nao 169/2017-150 a ze dne 30.3.2017, č.j. Nao 118/2017-145, je jeho činnost hodnocena tak, že maří jednání soudu, dále v usnesení NSS ze dne 25.5.2017, č.j. Nao 175/2017-161, bylo jeho účelové tvrzení vyhodnoceno za „*ničím nepodloženou fabulaci*“, o zneužití práva ze strany Mgr. Václava Voříška svědčí i opakovaně vznášené, nedůvodné námitky podjatosti, což lze vyvodit z usnesení NSS ze dne 28.3.2017, č.j. Nao 122/2017-136 a z dalších jeho opakovaných námitek podjatosti uplatněných vůči předsedovi senátu a samosoudci JUDr. Janu Dvořákovi u zdejšího soudu např. ve věci sp.zn. 52 A 57/2016, přestože mu musel být znám závěr NSS ze zmíněného usnesení NSS o zneužití práva z jeho strany.

Ostatně i při soudním jednání v dané věci dne 20.9.2017 se Mgr. Václav Voříšek snažil protahovat jednání a svou námitkou podjatosti vznesenou vůči předsedovi senátu JUDr. Janu Dvořákovi pokračoval ve své obstrukční strategii, kterou právě v souvislosti s neustálým podáváním námitek takto vyhodnotil i NSS (viz výše), ostatně stačí přečíst protokol

z jednání, ten, v nadsázce řečeno, „hovoří sám za sebe“. Např. advokát Mgr. Václav Voříšek učinil v průběhu jednání dotaz předsedovi senátu, co má v černých deskách na stole, důvody podjatosti spatřoval v tom, že nelze vyloučit, že předseda senátu inicioval podání návrhu na zahájení kárného řízení s tímto advokátem, když návrh podal předseda zdejšího krajského soudu. Tento důvod podjatosti opakovaně uplatnil, přestože obdobný důvod podjatosti již byl předmětem rozhodnutí NSS, které tento advokát obdržel, přičemž v tomto rozhodnutí, tj. v usnesení NSS ze dne 30.3.2017, č.j. Nao 118/2017-145, mu bylo jasné sděleno, že dokonce i když sám soudce podá návrh stížnost na advokáta k ČAK, tak to není důvod jeho vyloučení pro podjatost. Druhý důvod podjatosti spatřoval v procesním postupu předsedy zdejšího senátu ve zcela jiné věci, přestože mu NSS v rozhodnutí ze dne 28.3.2017, které obdržel, bylo jasné sděleno, že zákon č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v § 8 odst. 1 in fine vylučuje jako důvod pro vyloučení soudce okolnosti, které se týkají postupu v jiných věcech. Navíc, v neposlední řadě, v dané věci již jednou advokát Mgr. Václav Voříšek uplatnil námitku podjatosti z důvodu jiných předchozích jím podaných stížností (vyhodnocených jako nedůvodné) na předsedu senátu JUDr. Jana Dvořáka, o které rozhodl NSS usnesením ze dne 16.5.2017, č.j. Nao 169/2017-150, ve kterém mimo jiné uvedl, že tento advokát „činí v řízení před soudem opakovaně různé kroky vedoucí k maření jednání u soudu“. Přesto tento advokát si podal další novou stížnost na podepsaného předsedu senátu a využil ji zcela účelově pro podání další námitky podjatosti, uplatněné při dalším soudním jednání dne 20.9.2017. Advokát Mgr. Václav Voříšek i přes již bohatou judikaturu NSS, týkající se námitky podjatosti uplatněných tímto advokátem vůči předsedovi senátu JUDr. Janu Dvořákovi tak nejenže nerespektuje jasnou právní úpravu, ale zřejmě i závěry NSS vyhodnocující jeho činnost jako obstrukční. To už může být považováno jako pohrdání soudem, nikoliv jen zdejším. Soud tak aplikoval názor NSS uvedený v usnesení NSS ze dne 28.3.2017, č.j. Nao 122/2017, tedy v dané věci analogicky použil ust. § 15b odst. 2 a 3 o.s.ř. a ve věci rozhodl.

**V dané věci námitka týkající se nedostatečně zjištěného skutkového stavu, neprovedení dokazování, atd., je pak výsledkem účelové a obstrukční strategie aplikované výše zmíněným zmocněncem v řízení o správním deliktu a obhajované poté v žalobě a poté po převzetí zastoupení u tohoto soudu výše zmíněným způsobem jednajícím advokátem Mgr. Václavem Voříškem, navíc je však i nedůvodná. K jednotlivým námitkám pak krajský soud uvádí následující:**

Nelze přehlédnout, že zástupce žalobce v podstatě završuje zmíněnou účelovou a obstrukční strategii zmocněnce FLEET Control, s.r.o., když jeho účelově přednesenou verzi v řízení o správním deliktu, tj. že žalobce měl zdravotní problémy a proto musel v daném místě zaparkovat, obhajuje, a dále rozvádí další argumentaci v žalobě.

Pomíjí však zcela účelově, že **v dané věci již není předmětem přezkoumávaného rozhodnutí zjišťování viny či nevin pachatele zmíněného přestupku**, když poukazuje na údajně nedostatečné podklady pro zjištění přestupkového jednání (úřední záznam, fotodokumentace). V dané věci, jak již soud výše uvedl, je předmětem soudního přezkumu rozhodnutí o správním deliktu, ve kterém se již nezjišťuje zavinění přestupce a nepřezkoumává se, zda uvedené podklady byly dostatečné z hlediska zjištění přestupkového jednání, ale je to naopak. Žalobce jako provozovatel zmíněného vozidla může uvést pouze uvedené **liberační důvody**. Samozřejmě, jak již soud výše uvedl, je třeba, aby i v řízení o správním deliktu bylo přestupkové jednání prokázáno, **avšak pokud žalobce nevyužil možnosti své obrany v přestupkovém řízení svým zmíněným laxním přístupem, kde měl zcela jiné možnosti pro svou obranu (možnost účastnit se jednání, navrhnout důkazy,**

**podat řádné odvolání atd.), tak v řízení o správním deliktu podle názoru krajského soudu postačuje, když přestupkové jednání vyplynulo ze zmíněných podkladů,** tj. nikoliv pouze z úředního záznamu, který nebyl jediným podkladem žalovaného rozhodnutí, přičemž nebylo třeba provádět další dokazování (např. výslechem strážníků městské policie), fotodokumentaci pořizovali strážníci městské policie, když žalobce se zde v okamžiku spáchání přestupku a pořízení fotodokumentace nenacházel, takže jeho pochybnosti o tom, zda fotografie byly pořízeny z údajného místa spáchání, jsou čistě účelové a nevěrohodné. V podstatě zástupce žalobce obviňuje strážníky městské policie „ze lži“, když vznáší pochybnosti, zda vůbec tyto fotografie byly v místě spáchání přestupku pořízeny (zřejmě podle zástupce žalobce strážníci městské policie se buď „spletli“, tedy pořídili fotodokumentaci, která se netýkala místa v působnosti dopravní značky B 29 nebo asi, v nadsázce řečeno, tuto fotodokumentaci „zfalšovali“). Přestupek byl fotograficky zdokumentován, fotodokumentace byla pořízena strážníky městské policie, o jejichž věrohodnosti nelze pochybovat, když neexistují takové okolnosti (žalobce je v podstatě ani v žalobě neuvedl), kde by bylo možné zpochybnit jejich zásah a popis přestupkového jednání v úředním záznamu. Navíc, jak správně uvedl žalovaný, **řízení o přestupku bylo zastaveno a je třeba vycházet ze skutečnosti, že toto rozhodnutí nabylo právní moci a je třeba vycházet i ze zásady presumpce správnosti tohoto rozhodnutí jako správního aktu, tedy v dané věci bylo správně vedeno řízení jen o správním deliktu. Skutkový stav byl spolehlivě zjištěn, další dokazování, a to výslechem strážníků městské policie, nebylo třeba provádět. V dané věci nebylo třeba doplňovat dokazování ani v řízení u krajského soudu.**

Námítku **promlčení** opakuje zástupce žalobce v každé obdobné žalobě, v daném případě však přehlédl, že jím zmíněná Metodika k usměrnění některých správních činností obecních úřadů vydaná Ministerstvem dopravy dopadá na zcela jiné případy, tj. na případy, kdy ještě nenabyl účinnosti zákon č. 230/2014 Sb., který stanovil pro zánik odpovědnosti za správní delikt zákonnou lhůtu (2 roky po zahájení řízení, nejpozději do 4 let od spáchání). V dané věci došlo k přestupkovému jednání již za účinnosti tohoto zákona, k promlčení dojít nemohlo (přestupek byl spáchán 12.1.2015, žalované rozhodnutí bylo vydáno 9.5.2016), ostatně žalobce ani v žalobě nereagoval na část žalovaného rozhodnutí, ve kterém správně otázku promlčení posoudil již žalovaný. Zástupcem žalobce předloženým rozhodnutím Krajského úřadu Jihomoravského kraje ze dne 30.8.2017 soud dokazování neprováděl, neboť jednak zástupce žalobce provedení důkazu tímto rozhodnutím nenavrl a zejména proto, že soud se s tímto rozhodnutím neztotožňuje a zastává odlišný názor (viz výše).

Krajský soud se neztotožňuje s námitkou žalobce týkající se **ústavnosti právní úpravy** týkající se správního deliktu, a to z následujících důvodů:

Ústavností ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu se přímo zabýval i Ústavní soud v usnesení ze dne 22.12.2015, sp.zn. I. ÚS 508/15, ve kterém Ústavní soud odmítl návrh na zrušení ustanovení § 125f zákona o silničním provozu, neboť ten měl akcesorickou povahu ústavní stížnosti, přičemž ta byla odmítnuta pro její zjevnou neopodstatněnost. I přesto, že meritem návrhu na zrušení předpisu se tedy Ústavní soud nezabýval, a že nepublikovaná usnesení Ústavního soudu nejsou precedentně závazná, nelze toto usnesení opomíjet. Právě v něm totiž **Ústavní soud uvedl: „Pochybení obecných soudů a správních orgánů s ústavní intenzitou není Ústavním soudem ve věci spatřováno. Právní závěr o spáchání správního deliktu provozovatelem vozidla (stěžovatelem) a o uložení pokuty podle zákona o silničním provozu nevybočuje z ústavních kautel. Obecné soudy řádně, logicky a na podkladě dostatečného důkazního stavu vyložily, proč neposoudily námitky stěžovatele proti**

*správnímú rozhodnutí a vyslovení viny a sankce za spáchání správního deliktu jako důvodné.*“ Pokud by Ústavní soud považoval toto ustanovení za protiústavní, byla by pak jeho aplikace provedená správními orgány a soudy logicky stížena protiústavností, Ústavní soud však výslovně uvedl, že v postupu soudů a správních orgánů nespátřuje pochybení dosahující intenzity protiústavnosti. Touto problematikou se několikrát zabýval i NSS (z poslední judikatury lze uvést např. rozsudek NSS ze dne 23.3.2016, č.j. 6As 128/2015-32, rovněž Evropský soud pro lidská práva se musel ve věci Falk proti Nizozemí (stížnost č. 66273/01) vypořádat s tím, zda-li nizozemské orgány při aplikaci právní úpravy zakotvující objektivní odpovědnost provozovatele vozidla za drobné dopravní přestupky neporušily článek 6 odst. 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod, kdy rozhodnutí ESLP se sice týkalo posouzení nizozemské právní úpravy, ale lze je analogicky aplikovat i na českou právní úpravu. Krajský soud proto neměl důvod k tomu, aby v dané věci shledal platnou právní úpravu týkající se zmíněného správního deliktu za protiústavní a předložil věc Ústavnímu soudu.

Protože žaloba nebyla důvodná, musel ji krajský soud zamítnout (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobce nebyl v řízení úspěšný a neměl právo na náhradu nákladů řízení a úspěšný žalovaný soud se tohoto práva vzdal.

## **P o u č e n í :**

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: [www.nssoud.cz](http://www.nssoud.cz).

Pardubice 20. září 2017

**JUDr. Jan Dvořák v. r.**  
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:  
Mgr. L. M.